

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. V. K.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2011, č. j. MV-37786-2/OAM-2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2012, č. j. 7 A 107/2011 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Radima Strnada, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 30. 3. 2011, č. j. MV-37786-2/OAM-2011. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání proti usnesení Ředitelství služby cizinecké policie Policie České republiky ze dne 18. 1. 2011, č. j. CPR-16627/ČJ-2010-9CPR-V214, kterým bylo zastaveno řízení o vydání rozhodnutí, jímž se ruší rozhodnutí o dřívějším správním vyhoštění dle § 122 odst. 5 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle tohoto ustanovení policie může na žádost cizince

vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Městský soud v kasační stížností napadeném rozhodnutí jako žalovaného označil Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a uvedl, že napadené správní rozhodnutí je v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Dále z citovaného ustanovení vyplývá, že nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud pak pro daný případ konstatoval, že v případě žalobce nemělo řízení o udělení mezinárodní ochrany vliv na plynutí této lhůty. Ke dni rozhodování správních orgánů tak uplynula polovina zákazu vstupu žalobce na území České republiky. Správní orgány tedy dospěly k nesprávnému závěru, že neuplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítl nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost, kterou spatřoval v nesprávné identifikaci účastníka řízení. Z rozhodnutí městského soudu není zřejmé, které osoby jsou jeho adresátem. Městský soud vymezil žalovaného jako „Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců“. Správní rozhodnutí ze dne 30. 3. 2011, č. j. MV-37786-2/OAM-2011, však vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tedy jiný správní orgán, jehož působnost je odlišná od Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že není zřejmé, koho městský soud považuje za adresáta rozhodnutí, považuje stěžovatel rozhodnutí městského soudu za nesrozumitelné. S ohledem na to, že stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen, zároveň žádá, aby buď Nejvyšší správní soud rozhodl o povinnosti stěžovatele prostřednictvím advokáta vrátit napadeným rozhodnutím přisouzené náklady řízení, které stěžovatel vyplatil, nebo aby Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu rozhodnout o této povinnosti.

Žalobce zaslal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém poukázal na to, že celé řízení před městským soudem bylo vedeno pouze s Ministerstvem vnitra v postavení žalovaného, a nikoli s Ministerstvem vnitra, Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Vzhledem k danému jde tak pouze o chybu v psaní či jinou zjevnou nesprávnost, kterou lze opravit postupem dle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce vyjádřil přesvědčení, že důvody uplatněné v kasační stížnosti nelze podřadit pod žádný důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s. a jde tak o nepřípustnou kasační stížnost dle § 104 odst. 4 s. ř. s. a žalobce ji navrhuje odmítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je, zda nepřesnost v označení žalovaného spočívající v tom, že místo označení „Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky“ městský soud v napadeném rozsudku uvedl označení „Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců“, vede k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nesrozumitelnost.

K tomu, co lze rozumět pod pojmem nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze kterého vyplývá, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

V daném případě není sporu o tom, že správní rozhodnutí bylo vydáno k tomu příslušným orgánem, tj. Ministerstvem vnitra (a v rámci jeho organizační struktury odborem azylové a migrační politiky), a že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je dle § 170a odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců součástí Ministerstva vnitra, se na napadeném rozhodnutí nepodílela. Stěžovatel pouze v kasační stížnosti namítl, že když městský soud nesprávně označil v rozsudku žalovaného jako „Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců“, zatížil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Obdobnou námitkou se Nejvyšší správní soud v minulosti již zabýval, a to v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 As 33/2010 - 301, tehdy městský soud místo Ministerstva životního prostředí, které mělo být správně označeno jako žalovaný, označil jako žalovaného ministra životního prostředí. Vše za situace, kdy mezi stranami nebylo pochyb o tom, kdo rozhodnutí vydal, které rozhodnutí bylo žalobou napadeno a o kterém rozhodnutí tak probíhalo soudní řízení. Následně městský soud vydal opravné usnesení ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., jímž opravil označení žalovaného. V citovaném rozsudku č. j. 6 As 33/2010 - 301 zdejší soud nepřisvědčil argumentaci o nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a uvedl: „*Bylo by také absurdní a ve zjevném rozporu se zásadami efektivního soudního řízení, pokud by soud zrušil rozhodnutí jen proto, že soud v písemném vyhotovení rozsudku označil nesprávně subjekt, který měl rozhodnutí vydat (zde „ministr“), když se evidentně jedná – vzhledem ke kontextu celého řízení – o zjevnou a nepochybnou*

nesprávnost. Soudům je přitom nezřídka vytýkán právě nemístný formalismus a zrušování rozhodnutí pro formální vady za situace, kdy jsou okolnosti – navzdory případným formálním nedokonalostem – všem zúčastněným subjektům zcela zřejmé a nepochybné a kdy formálními vadami nedochází k faktické (reálné) újmě na právech žádné ze stran sporu. O takovou situaci se jedná i v daném případě: okolnosti jsou všem zúčastněným subjektům zcela zřejmé a danou vadou nedošlo k reálné újmě na právech žádné ze stran sporu.“

Zdejší soud i v nyní posuzované věci plně odkazuje na citovanou část odůvodnění a nevidí důvodu odchylovat se od právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 As 33/2010 - 301. I v nyní posuzované věci je zjevné, že strany neměly pochyb o tom, jaké rozhodnutí bylo správní žalobou napadeno a kdo je vydal, o čemž svědčí jejich procesní podání před městským soudem (lze především poukázat na vyjádření stěžovatele – Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – k žalobě, kde stěžovatel předestřel důvody, na základě kterých se domnívá, že je napadené správní rozhodnutí zákonné). Nejvyšší správní soud tak v dané věci stěžovatelem namítané pochybení městského soudu považuje za zjevnou nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., která ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. O nedůvodnosti námitky stěžovatele, že není zřejmé, kdo měl být adresátem rozhodnutí městského soudu, svědčí i to, že bezvadná kasační stížnost opatřená elektronickým podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra byla podána ve lhůtě 14 dnů od doručení rozsudku městského soudu (konkrétně 13. den po doručení). Ani sám stěžovatel tedy zřejmě neměl vážnější problémy s určením toho, komu je rozhodnutí určeno.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. Z tohoto důvodu nepokládal za potřebné se zabývat návrhem stěžovatele na vrácení nákladů řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2012, č. j. 8 Azs 4/2012 - 17, body 11 a 29). O věci zdejší soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, věta první, *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, dle § 60 odst. 1, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., má tak právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníku, který úspěch neměl. Náhrada nákladů sestává z mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby, kterým je dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), vyjádření ke kasační stížnosti jakožto písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé. Odměna za tento úkon právní služby činí 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu] a dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu se zvyšuje o 300 Kč, takže celková výše náhrady nákladů činí 2 400 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud tak nebral zvýšení odměny o tuto daň v úvahu. Celkovou částku náhrady nákladů ve výši 2 400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Radima Strnada, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu